

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๗/๒๕๖๑

เรื่องพิจารณาที่ ๕/๒๕๖๑

วันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

เรื่อง พระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๕๖๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๑๐๐ และมาตรา ๑๒๐ พระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๖๒ มาตรา ๑๖ พระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕๒ และมาตรา ๒๕๓ และพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๓ จัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๗๗ หรือไม่

ศาลอาญาส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ ถึง ที่ ๔ (บริษัท เจ็ทไทย พลาสติก อินดัสตรีส์ จำกัด กับพวกรวม ๔ คน) ในคดีอาญาหมายเลขคำที่ อ.๔๕๒๑/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ อ.๑๑๕/๒๕๕๓ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือ และเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีพิเศษ ๔ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องบริษัท เจ็ทไทย พลาสติก อินดัสตรีส์ จำกัด เป็นจำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๔ คน ต่อศาลอาญา ในฐานะความผิดร่วมกัน นำของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก (อีพีแซด) โดยไม่ผ่านพิธีการศุลกากรตามพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๕๖๕ ความผิดฐานนำของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก (อีพีแซด) โดยไม่ได้รับอนุญาต จากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๕๖๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และมาตรา ๕๑ พระราชบัญญัติการนิคม อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๕ ซึ่งศาลอาญาได้มีคำพิพากษา

ให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๕ โดยลงโทษปรับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ รวมกัน ๓๖๐ กระทง เป็นเงิน ๕๑๒,๗๖๕,๒๓๔.๖๐ บาท (ห้าร้อยสิบสองล้านเจ็ดแสนหกหมื่นเก้าพันสองร้อยสามสิบสี่บาทหกสิบสตางค์) โดยให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบ ๑๔๕ กระทง เป็นเงิน ๑๕๖,๖๑๗,๐๕๔.๐๔ บาท (หนึ่งร้อยห้าสิบบาทหกพันเจ็ดหมื่นเก้าพันห้าสิบบาทสี่สตางค์) และให้กักขังจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ เป็นระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๒ ปี จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้ยกฟ้องสำหรับข้อหาตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ฎีกา โดยศาลอาญานัดฟังคำพิพากษาศาลฎีกาในวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ จำเลยทั้งสี่ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ต่อศาลอาญา ได้แย้งว่า พระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๑๐๐ และมาตรา ๑๒๐ พระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๒ มาตรา ๑๖ พระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕๒ และมาตรา ๒๕๓ และพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๓ ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลใช้บังคับแก่คดีนี้ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๗๗

ศาลอาญามีคำสั่งส่งคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสี่ดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง และสำนักงานศาลยุติธรรมได้มีหนังสือส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๑ วรรคสาม

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า หนังสือนี้ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยมาตรา ๕ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยในระหว่างนั้น ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้แต่ให้รอกการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ”

- ๓ -

ข้อเท็จจริงตามหนังสือและเอกสารประกอบ เป็นกรณีที่ศาลอาญาส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ ถึง ที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลขคำที่ อ. ๔๕๒๑/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๕/๒๕๕๓ โดยมีข้อเท็จจริงว่าในระหว่างนัดฟังคำพิพากษาของศาลฎีกา จำเลยทั้งสี่ได้ยื่นคำร้องต่อศาลอาญาโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๑๐๐ และมาตรา ๑๒๐ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๒ มาตรา ๑๖ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕๒ และมาตรา ๒๕๓ และพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๗๗ หรือไม่ และศาลอาญาเป็นผู้มีคำสั่งให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสี่ดังกล่าวเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

พิจารณาแล้วเห็นว่า หลักเกณฑ์การส่งคำโต้แย้งของกลุ่มความต่อศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ นั้น ศาลที่มีอำนาจส่งคำโต้แย้งของกลุ่มความดังกล่าวต้องเป็นศาลที่จะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งกลุ่มความโต้แย้งบังคับแก่คดี เมื่อข้อเท็จจริงตามหนังสือสำนักงานศาลยุติธรรมและเอกสารประกอบที่ส่งคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสี่ตามคำสั่งของศาลอาญาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ปรากฏว่าคดีของจำเลยทั้งสี่นี้อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ดังนั้นศาลอาญามีใช่ศาลที่จะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำเลยทั้งสี่โต้แย้งบังคับแก่คดี กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาวินิจฉัย

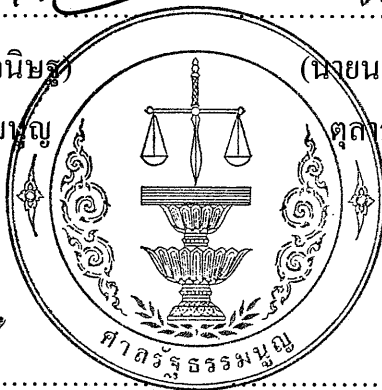
(คำสั่งที่ ๓๗/๒๕๖๑)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังสศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ